

inconjurător. Colecțiile etnografice sînt expuse în trei grupări distincte :

a. Expozițiile de interior în săli relativ mici, care ilustrează ocupațiile : culesul din natură, pescuitul, vînătoarea, creșterea animalelor, păstoriul, agricultura ; meșteșugurile specializate : făuritorii de site din pâr de cal ; pielarii și curelarii ; cizmarii și cojocarii ; olarii ; fierarii, dulgherii, șitarii, împletitorii din paie, țesătoarele etc. Sînt expuse pentru fiecare meșteșug materiile prime, utilajele și produsele finite.

b. Seriile de instalații tehnice — expuse într-o vitrină continuă de 60 m lungime, care prezintă utilaje arhaice folosite la fabricarea uleiului, morărit, finisat stofele din lînă, prelucrarea lemnului etc. Printre acestea, unele exemplare marchează tocmai faza foarte interesantă a trecerii de la mecanismele arhaice din lemn, la cele care treptat sînt lucrate complet din fier, ceea ce sporește eficiența lor și marchează faza de trecere de la industria populară la marea industrie mecanizată.

c. Mai consemnăm fruntarele de moară de apă, portalurile de gospodării cu decor sculptat ori pictat, și locuința secuiască autentică — 1853 — cu tot inventarul interiorului său complex și caracteristic.

Subliniem de asemenea selecția riguroasă a materialelor expuse, interesul deosebit pe care acest material valoros îl trezește față de vizitatori, imbinarea armonioasă și judicioasă între obiecte și materialul muzeografic ajutător — texte explicative, fotografii și grafică — toate sugestive, selecționate cu grijă, expuse la proporții și în număr strict necesar, pentru a reliefa obiectele, a clarifica modul utilizării lor, a lămuri funcția și întrebuintărea lor în muncă. Atrage în special atenția seria de meșteșuguri în mare parte dispărute în ultimele 4—5 decade și reconstituite cu ajutorul celor mai

vîrstnici dintre muncitorii specializați care le-au practicat în trecut. Aceștia au ajutat și la identificarea seriilor complete de unelte și utilaje și la elucidarea procesului muncilor speciale.

Așa cum se prezintă astăzi, muzeul din Cristurul Secuiesc poate fi considerat ca un exemplu demn de luat în considerare de multe alte muzee zonale.

Îndeosebi pentru expozițiile sale etnografice, el ilustrează o idee pe care am subliniat-o încă acum 15 ani, cînd susțineam că, deși după un plan tematic general asemănător, muzeele etnografice complexe, care își propun să ilustreze modul de viață al unei populații în decursul istoriei și în relație cu mediul său natural specific, pot fi foarte net diferențiate, dacă cercetarea, selecția și expunerea materialelor vor fi temeinic fundamentate științific. În conținutul oricăruia dintre aceste muzee vor apărea aspecte originale izvorite din aspectele diferențiate ale culturii tradiționale zonale. Ogîndind cu grijă particularitățile acestei culturi, muzeul din Cristurul Secuiesc a devenit o instituție științifică, culturală și educativă originală, putînd să aducă contribuția sa specifică la instruirea, îmbogățirea cunoștințelor raționale și la educarea unui număr tot mai mare de oameni ai muncii și de tineri care se vor perinda cu interes sporit prin fața expozitelor sale valoroase.

Exemplul concret de muncă serioasă, pasionată și competentă, fundamentată pe cunoștințe științifice temeinice, pe care îl oferă Muzeul din Cristurul Secuiesc și directorul său dr. Ștefan Molnar, trebuie cunoscut de cei mai mulți dintre tinerii muzeografi, care, apropiindu-se de un asemenea exemplu vor putea să-l folosească ca un îndreptar pozitiv, ca o pildă demnă de urmat.

dr. Gheorghe FOCȘA

CONSFĂTUIREA MUZEOGRAFILOR DIN JUDEȚUL VASLUI

În ziua de 15 octombrie 1971, Comitetul pentru cultură și educație socialistă al județului Vaslui a organizat la Muzeul „Vasile Pârvan” din Bîrlad o consfătuire cu toți muzeograful din județ, pe tema : „Măsuri privind ancorarea muzeelor în procesul de formare a conștiinței socialiste a maselor”.

În cursul discuțiilor au fost abordate următoarele probleme :

— Îmbunătățirea muncii de popularizare a expozitelor muzeale și preocupări în domeniul cercetării științifice.

— Planul de activitate pe trim. IV, 1971.

— Expoziții itinerante și expuneri în localitățile învecinate.

— Elaborarea planului de măsuri privind contribuția muzeelor la formarea conștiinței socialiste.

— Organizarea unui muzeu în orașul Vaslui.

Referindu-se la formele și mijloacele de popularizare a muzeelor, participanții au accentuat în primul rînd necesitatea ca expoziția de bază să fie foarte bine organizată (expozatele judicios

alese, textele bine întocmite, mobilierul să ajute la o cit mai completă punere în valoare a expozitelor), întrucît o expoziție instructivă și estetică atrage ea însăși vizitatorii.

În aceeași măsură a fost reliefat rolul pe care trebuie să-l aibă îndrumătorul, care — dovedind o temeinică pregătire de specialitate, însușiri psihologice și talent pedagogic — poate oferi vizitatorilor nu numai niște satisfacții cerebrale (împlinind expoziția prin informații suplimentare prețioase), ci și stări afective care să-i atragă spre muzeu tot mai mult.

De asemenea, au fost menționate și diverse manifestări ce pot avea loc la sediul muzeului, acolo unde există condiții, pentru a se stabili legături mai strînse cu publicul.

În afară, muzeul poate fi popularizat prin expoziții temporare, conferințe însoțite de proiecții, țînite de muzeografi pe teme legate de profilul muzeului, prin colaborarea muzeului cu organizațiile sindicale din întreprinderi, cu UTC-ul, cu școlile și organizația de pionieri, cu casa de cultură

și căminele culturale, prin panouri cu fotografii și afișe puse în gări, autogări, hoteluri, întreprinderi, pe arterele de acces în localități, prin cărți poștale, pliante, cataloage, ghiduri, articole în presa centrală și locală, la radio și televiziune, la stația de radio-amplificare etc., etc.

Participanții la discuții au subliniat faptul că acțiunile de popularizare trebuie să fie nu numai variate, ci și bine realizate, pentru a fi cu adevărat eficiente.

Este regretabil însă că muzeele din județul Vaslui n-au folosit decît în foarte mică măsură și numai o parte din aceste forme și mijloace, iar perspectiva nu oferă garanția că activitatea muzeelor cu publicul va cunoaște forme mult mai variate, așa după cum a rezultat din programele prezentate în cadrul consfătuirii.

În ce privește planurile de cercetări, s-a observat că acestea se confundă cu planurile de finanțare a cercetărilor, ele neavînd prevăzute teme pentru toate secțiile, în funcție de necesitățile fiecărui compartiment, conform profilului muzeului, ci de obicei se acordă importanță mai ales secției care intră în specialitatea directorului.

Sigur că, și în acest caz, Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă ar trebui să vegheze ca cercetarea să se desfășoare în mod judicios, ținîndu-se seama de necesitățile de dezvoltare a patrimoniului fiecărui muzeu și de nece-

sitatea de cunoaștere a istoriei naturii și societății din această zonă.

Discuțiunile se organizarea muzeului din orașul Vaslui, s-a dezbătut propunerea ca această unitate să aibă secții de istorie (veche și medie probabil), de etnografie și de artă plastică modernă și contemporană. S-a observat însă că s-a făcut această propunere fără să se fi cunoscut mai dinainte resursele etnografice ale județului și posibilitățile de organizare a unei secții muzeale de artă plastică.

De aceea, în timpul discuțiilor nu s-a putut nici măcar să se schițeze modul cum va fi organizat viitorul muzeu. Problema profilului și a tematicii muzeului respectiv a rămas să mai fie încă dezbătută cu specialiști din domeniul istoriei, etnografiei și artei plastice, pentru a se ajunge la soluția cea mai bună.

Cu toate acestea, consfătuirea s-a dovedit deosebit utilă și fructuoasă, deoarece nu numai că s-au înregistrat realizările și minusurile din activitatea muzeelor, dar s-au fixat și citeva obiective, precum și modul de realizare, pentru ca aceste instituții să-și aducă o contribuție substanțială la permanenta acțiune de educare socialistă a maselor.

I. GRIGORESCU

EXPOZIȚIA „ȘCOALA VIENEZĂ A REALISMULUI FANTASTIC”

Expoziția „Școala vieneză a realismului fantastic”, găzduită de Muzeul de artă al R. S. România, ne pune în contact prin 82 de acuarele, desene și gravuri cu o nouă fațetă, inedită pentru noi, a culturii austriece contemporane, ce se adaugă fericit strălucitei tradiții muzicale cunoscute.

Expozanții sînt mesagerii cei mai autorizați ai acestei grupări care îi cuprinde pe cei mai numeroși și mai statornici susținători ai crezului artistic al realismului fantastic, grupare care aproape de un deceniu domină cu autoritatea prestigiuului său internațional arta plastică austriacă.

Apărută imediat după cel de al doilea război mondial, la inițiativa artiștilor Rudolf Hausner, Wolfgang Hutter, Fritz Janschka și Anton Lehmden, strînși în jurul pictorului și scriitorului Albert Paris Gütersloh, gruparea purtînd la început denumirea de „Școală ieneză suprarealistă”; după cel de al cincilea deceniu, datorită precizării în timp a particularităților sale față de principiile suprarealismului, devine cunoscută lumii întregi sub denumirea actuală, prin prezența expozanților ei pretutindeni la manifestări internaționale.

Caracteristica principală, care singularizează această mișcare în cadrul suprarealismului, constă în tratarea predilectă de către artiștii care militază în cadrul ei, a realității concrete, sub multiple și variatele ei probleme majore. Atunci cînd în lucrările lor ei vizează trăiri individuale ale subconștientului — să nu uităm că Freud

este vienez — ei le raportează deliberat realului social care le domină. Realitatea este pregnant evidențiată în arta lor prin cultul pentru redarea cu minuție hipersensibilizată a frumuseții detaliului.

Modalitatea de expresie folosită, aceea a oglinzirii realității prin intermediul unui univers fantastic, în care forfotesc ființe reale și demoni, izvorăște din dorința deliberată a artiștilor acestei grupări de a exprima poezia vieții actuale, sensibilitatea și puritatea sentimentelor, în contrast cu duritatea existenței de azi, subjogată și strivită de tehnică.

Arta acestora este o artă de reflecție asupra vieții și destinului ei, înscrisă în succesiuni de simboluri și forme, care se cer descifrate pe indetele și în totalitatea componentelor lor, spre a căpăta întreaga opțiune a publicului pentru cîntarea frumuseților vieții în ceea ce are ca mai înălțător.

De aceea, nu este de mirare că majoritatea artiștilor din școala vieneză a realismului fantastic aici prezenți, dornici ca, prin creația lor să innobez viața semenilor, își realizează lucrările în diferitele tehnici ale gravurii, spre a fi la îndemîna cît mai multor amatori de artă.

Dintre lucrări, remarcăm ca cele mai reprezentative creații fiecărui artist, *În audiență la Kris-*